

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 405

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 mai 2019

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 831 din 13 decembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7) și art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	2-4	96. — Decizie privind reluarea activității doamnei Iulia Cârcei în funcția publică din categoria înalților funcționari publici de secretar general în cadrul Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă	14
Decizia nr. 101 din 28 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal	5-9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
30. — Ordonanță de urgență privind reorganizarea Ministerului Economiei în scopul exercitării drepturilor și îndeplinirii obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea unor acte normative	10-12	1.710. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind completarea Procedurii și modalității de alocare a sumelor, precum și raportarea de către beneficiari a stadiului de execuție a lucrărilor pentru lucrările de înregistrare sistematică inițiate de unitățile administrativ-teritoriale, aprobată prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 819/2016.....	14
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
94. — Decizie privind suspendarea, la cerere, a raportului de serviciu al doamnei Elena Petrașcu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului.....	13	ACTE ALE PARTIDELOR POLITICE	
95. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Marcel-Dumitru Miclău a funcției publice temporar vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă.....	13	Quantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2018, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — M10	15
		★	
		Rectificări	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 831**

din 13 decembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7) și art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionuța Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (7) și art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Valentin Marian Domițian în Dosarul nr. 73.751/301/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.767D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că unitatea-administrativ teritorială Sectorul 3 București, prin primar, a depus note prin care arată că, urmare a reorganizării Direcției generale de poliție locală Sector 3 București din serviciu public de interes local, cu personalitate juridică, în structură organizată ca direcție generală fără personalitate juridică, parte în cauză va fi unitatea-administrativ teritorială Sectorul 3 București, prin primar. De asemenea, solicită judecarea în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 4.616 din 12 iulie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 73.751/301/2014, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și alin. (7) și art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Valentin Marian Domițian într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unor contravenții.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele criticate sunt contradictorii și conduc la interpretări cu privire la condițiile de legalitate și temeinicie ale procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții, întrucât, pe de o parte, se menționează că procesul-verbal trebuie să conțină în mod obligatoriu consemnarea anumitor elemente, sub sancțiunea nulității, iar, pe de altă parte, acesta poate fi valabil și fără eventuale mențiuni, cum ar fi cele ale contravenientului și confirmarea cel puțin a unui martor. De asemenea, arată că agentul constator nu este obligat să prezinte nicio probă în susținerea celor menționate în procesul-verbal (martor, înregistrări audio/video etc.), presupusul contravenient fiind cel care trebuie să își probeze nevinovăția. În acest context, apreciază că prevederile criticate sunt neconstituționale.

7. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** arată că lipsa obiecțiunilor din procesul-verbal atrage sancțiunea nulității acestuia, nulitate virtuală, care nu este menționată în dispozițiile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, legiuitorul stabilind că în momentul încheierii procesului-verbal de contravenție agentul constator este obligat să aducă la cunoștința contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare, mențiuni care vor fi consemnate distinct, sub sancțiunea nulității procesului-verbal. Nerespectarea de către agentul constator a obligației de a aduce la cunoștința contravenientului dreptul de a face obiecțiuni este sancționată cu nulitate virtuală. Refuzul agentului constator de a insera obiecțiunile contravenientului este sancționat de lege cu nulitatea expresă. Deoarece este vorba de ocrotirea unor interese particulare, cele ale contravenientului, se are în vedere o nulitate relativă, care este supusă condițiilor prevederilor Codului de procedură civilă, care completează normele în materie, în cauză fiind o nulitate condiționată de existența unei vătămări, care nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului. Însă, dreptul conferit de lege contravenientului, de a se adresa instanței de judecată pentru a formula plângere împotriva procesului-verbal de contravenție, este de natură a înlătura orice vătămare. Cu privire la semnarea procesului-verbal de către un martor, menționează că rolul acestuia nu este acela de a confirma vinovăția sau nevinovăția contravenientului, ci acela de a confirma existența împrejurărilor prevăzute de lege în cazul în care procesul-verbal nu este semnat de către contravenient.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. **Avocatul Poporului** arată că prevederile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate și își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 139 din 25 februarie 2010, nr. 96 din 4 februarie 2010 și nr. 1.468 din 10 noiembrie 2009, în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) și alin. (7) și art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1) și (7): *„Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea. [...]”*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constatator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal”.*

— Art. 19: *„(1) Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constatator și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constatator va face mențiune despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor. În acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia.*

(2) *Nu poate avea calitatea de martor un alt agent constatator.*

(3) *În lipsa unui martor agentul constatator va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod.”*

14. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 a fost modificată prin Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 25 iulie 2018, păstrându-se, în principiu, soluția legislativă.

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și alin. (5) cu referire la statul de drept și la calitatea legii, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 prevăd care sunt elementele pe care trebuie să le cuprindă, în mod obligatoriu, procesul-verbal de constatare a contravenției, iar lipsa uneia dintre mențiunile privind numele și prenumele agentului constatator, numele și prenumele contravenientului, codul numeric personal pentru persoanele care au atribuit un asemenea cod și, în cazul persoanei juridice, lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constatator atrage nulitatea procesului-verbal, potrivit art. 17 alin. (1) din același act normativ. De asemenea, sub sancțiunea nulității procesului-verbal, în momentul încheierii acestuia, agentul constatator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica „Alte mențiuni” [art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001]. Potrivit art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constatator și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constatator va face mențiune despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor. În acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia. De asemenea, în lipsa confirmării împrejurărilor de către un martor, agentul constatator va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod. De altfel, alin. (3) este subsecvent alin. (1) al aceluiași articol care stabilește regula de bază potrivit căreia, atunci când contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, procesul-verbal este semnat de către un martor. Agentul constatator poate încheia procesul-verbal și în absența acestui martor, potrivit alin. (3), însă în această situație el trebuie să motiveze care sunt împrejurările obiective care l-au determinat să încheie procesul-verbal în acest mod.

17. Ca atare, prevederile criticate sunt reglementate într-o logică firească, clară, neputându-se reține că sunt contradictorii sau contrare condițiilor de calitate a legii, astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, prin Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015.

18. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că, astfel cum a statuat în jurisprudența sa, procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009). Autorului contravenției i se asigură, fără nicio îngrădire, dreptul de a se adresa justiției, cerând anularea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Astfel, în această situație este firesc că el trebuie să dovedească netemeinicia ori nelegalitatea constatării contravenției sau a sancțiunii aplicate (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 504 din 5 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 21 ianuarie 2014).

19. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Astfel, cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a *regulii onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

20. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârile din 23 octombrie 1995, 2 septembrie 1998, 16 noiembrie 2004, 18 iulie 2006 și 27 septembrie 2011, pronunțate în cauzele *Gradinger împotriva Austriei*, paragraful 42, *Kadubec împotriva Slovaciei*, paragraful 57, *Lauko împotriva Slovaciei*, paragraful 64, *Canady împotriva Slovaciei*, paragraful 31, *Stefanec împotriva Republicii Cehe*, paragraful 26, *Menarini diagnostics s.r.l. împotriva Italiei*, paragraful 58, a reținut că încredințarea către autoritățile administrative a sarcinii de a

constata și de a sancționa contravențiile nu este incompatibilă cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și trebuie subliniat că este obligatoriu ca partea sancționată să poată sesiza un tribunal pentru a se pronunța asupra deciziei care a fost luată împotriva sa, tribunal care să ofere garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenție. Or, o asemenea obligație este respectată prin dispozițiile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

21. Așadar, dispozițiile de lege criticate stabilesc reguli de procedură clare, precise și de natură să ofere suficiente garanții cu privire la verificarea legalității și temeiniciei procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții de către instanța de judecată, astfel încât să protejeze dreptul la un proces echitabil al contravenientului.

22. Față de cele prezentate, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor constituționale referitoare la statul de drept și la calitatea legii, privind dreptul la un proces echitabil sau privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, astfel că aceasta urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

23. Întrucât nu s-a constatat restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, Curtea observă că dispozițiile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

24. Distinct de cele prezentate mai sus, din examinarea criticilor autorului excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea tind și spre o completare a unor mențiuni în procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, a căror lipsă să conducă spre o nulitatea absolută a acestuia, spre exemplu, semnătura contravenientului și confirmarea cel puțin a unui martor. Or, Curtea a statuat că o asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a instanței de contencios constituțional, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

25. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valentin Marian Domițian în Dosarul nr. 73.751/301/2014 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 16 alin. (1) și (7) și art. 19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 decembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101

din 28 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 1.717/1.748/2014 (3.909/2016) al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.555D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 138 din 14 martie 2017. În ceea ce privește critica referitoare la protecția redusă a valorii sociale ocrotite prin norma de incriminare atacată menționează că infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența unor substanțe psihoactive se poate dovedi prin orice element de fapt, iar Curtea Constituțională nu poate stabili în sarcina inculpatului obligația de a da declarație sau de a se supune testului poligraf.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.717/1.748/2014 (3.909/2016), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal**. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată a unei persoane pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența unor substanțe psihoactive, infracțiune prevăzută de dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată, autoare a excepției, susține, în esență, că sintagma „*sub influența unor substanțe psihoactive*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal este neconstituțională, întrucât încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul respectării legilor, ale art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică și ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportat la prevederile art. 2 referitor la dreptul la viață și ale art. 7 privind legalitatea incriminării și a pedepsei din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Arată, astfel, că sintagma menționată lipsește de previzibilitate norma de incriminare, în condițiile în care principiul respectării legilor și cel al legalității incriminării impun legiuitorului să legifereze prin texte suficient de clare și precise pentru a putea fi aplicate, inclusiv prin asigurarea posibilității persoanelor interesate de a se conforma prescripției legale. Invocă, în acest sens, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014 cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (1) și (3) din Codul penal. Menționează că, în consens cu jurisprudența Curții Constituționale, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se și previzibilitatea (deciziile nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 743 din 2 iunie 2011, nr. 1 din 11 ianuarie 2012, nr. 447 din 29 octombrie 2013 și nr. 1 din 10 ianuarie 2014, paragraful 225). De asemenea invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la garanțiile consacrate de art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 24 ianuarie 2012, pronunțată în Cauza *Mihai Toma împotriva României*, paragraful 26, și Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 77, 79 și 91).

6. În continuare, instanța de judecată, autoare a excepției, arată că diagnosticul stării „*sub influența unor substanțe psihoactive*” se bazează pe analize de laborator referitoare la prezența substanțelor psihoactive în sânge și urină — potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) din Normele metodologice privind recoltarea, depozitarea și transportul probelor biologice în vederea probațiilor judiciare prin stabilirea alcoolemiei sau a prezenței în organism a substanțelor sau produselor stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora în cazul persoanelor implicate în evenimente sau împrejurări în legătură cu traficul rutier —, respectiv pe elemente factice, precum modul de comportare, atitudinea, orientarea în timp și spațiu, facultatea de a descrie, de a calcula, modalitatea de deplasare, siguranța gesturilor mâinilor, miros, starea pupilelor etc., fiind evident că starea de intoxicație este diferită — din punctul de vedere al concentrației — de la o persoană la alta, în funcție de metabolismul fiecăreia. Potrivit dispozițiilor art. 16 din normele metodologice menționate, examenul medical în vederea interpretării stării clinice induse de consumul recent de băuturi alcoolice sau de substanțe psihoactive a persoanei supuse recoltării mostrelor biologice se efectuează numai la solicitarea polițistului rutier, dacă persoana în cauză a fost implicată într-un accident de circulație rutieră în urma căruia a survenit decesul sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane, medicul care a efectuat examinarea clinică completând, în acest sens, un anumit formular. Instanța de judecată, autoare a excepției, arată că, în cazul consumului de cannabis prin inhalare, situație existentă în speță, modificările psihologice includ un efect euforic asociat cu modificări emoționale și cognitive care sunt greu de cuantificat la nivel individual. Modificările care se produc în mod acut sunt tahicardia, creșterea ușoară a tensiunii arteriale și a temperaturii

corpului. Cannabisul produce, totodată, o reducere a performanței în timpul conducerii autovehiculului, cu diminuarea vitezei de reacție la diverși stimuli, diminuarea atenției distributive și întârzierea coordonării mână-ochi. Efectele apar la o doză variind între 2 și 22 mg substanță psihoactivă (THC — tetrahidrocannabinol), se manifestă la 30 de minute, cu un maxim atins la 2 ore de la administrare, cedând la aproximativ 4 ore de la consum. Substanța psihoactivă — THC — este transformată într-un metabolit inactiv care persistă în organism zile sau săptămâni fără efecte psihoactive. Perioada de timp în care metabolitul poate persista în organism depinde de frecvența de utilizare, doza de substanță psihoactivă din țigara fumată, dar și de particularitățile individuale. În consecință, prezența acestuia nu este un indicator valid pentru a obiectiva starea de influență, această ipoteză urmând a fi stabilită în urma analizării coroborate a rezultatelor analizelor de laborator, a declarației de consum și a mijloacelor de probă ce vizează starea clinică a persoanei în cauză în momentul surprinderii în trafic.

7. Pe de altă parte, este unanim recunoscut că veridicitatea declarației de consum nu poate fi stabilită științific, neexistând criterii certe în acest sens. Datele din declarațiile de consum sunt subiective și pot fi mai mult sau mai puțin reale, indiferent de buna-credință a făptuitorului, în majoritatea cazurilor declarațiile fiind incomplete, improbabile, nereale. Substanțele stupefiante ajunse în corpul unei persoane intră într-un proces dinamic în organism, numit metabolism. Concentrația acestora în diversele componente ale organismului va fi diferită de la un moment la altul, până la eliminarea totală din organism, în metabolismul substanțelor stupefiante intervenind mecanisme complexe, guvernate de zeci de factori individuali, generali și particulari. Astfel, fiecare persoană reacționează în mod propriu, atât în ceea ce privește modalitatea de metabolizare, cât mai ales în ceea ce privește manifestările clinice traduse prin comportament. În consecință, imposibilitatea stabilirii în mod obiectiv a existenței stării de aflare „*sub influența unor substanțe psihoactive*”, importanța covârșitoare a declarației de consum (cel puțin în cazul consumului de cannabis), aceasta din urmă putând lipsi în ipoteza în care persoana vizată refuză a face declarații, conduc la o protecție redusă a valorii sociale ocrotite penalmente, dar și la o imposibilitate a destinatarului normei de a-și conforma conduita spre a nu intra în raporturi penale de conflict. Apare ca fiind neclar dacă protecția valorilor sociale ocrotite la nivel constituțional de prevederile art. 22 alin. (1) din Constituție — dreptul la viață și dreptul la integritatea fizică și psihică — ar trebui să depindă de o manifestare de voință a unui inculpat în sensul acceptării sau nu a cooperării cu organele medicale (acceptul inculpatului de a se supune examenului clinic, nu recoltării de probe biologice, refuzul fiind incriminat în acest ultim caz) și judiciare (acceptarea furnizării unor informații privind consumul sau supunerea la testul poligraf, inculpatul refuzând efectuarea acestuia în cauză).

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Critica de neconstituționalitate se bazează, în esență, pe susținerea potrivit căreia textul incriminator are o formulare prea vagă, neprevăzând momentul la care trebuie să fi avut loc consumul de substanțe psihoactive pentru ca fapta să constituie infracțiune. Acest lucru duce, în opinia instanței, autoare a excepției, la o lipsă de previzibilitate a normei, contrar principiului legalității pedepsei. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite cerințe calitative,

printre care și previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și de clar pentru a putea fi aplicat. Astfel, formularea cu o suficientă precizie a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (deciziile nr. 189 din 2 martie 2006, nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 743 din 2 iunie 2011, nr. 1 din 11 ianuarie 2012, nr. 26 din 18 ianuarie 2012 și nr. 146 din 12 martie 2015). Desigur este dificil să se adopte legi redactate cu o precizie absolută, dar și cu o anume suplețe, însă caracterul mult prea general și, uneori, chiar eliptic nu trebuie să afecteze previzibilitatea legii. Arată că în același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59). Așadar, previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea aspectelor în funcție de care este obligat să își modeleze conduita. Norma incriminatorie la care se referă excepția de neconstituționalitate sancționează fapta de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană care se află sub influența unor substanțe psihoactive. Este evident că momentul consumării infracțiunii este cel al conducerii autovehiculului pe drumurile publice de către persoana al cărei comportament este încă influențat de consumul de substanțe psihoactive, modalitatea de determinare a acestei influențe asupra persoanei reprezentând un aspect procedural, adiacent normei de incriminare. Astfel, norma de incriminare se referă la existența influenței unor substanțe asupra persoanei la momentul conducerii autovehiculului, iar nu la existența unei concentrații de substanță în sânge la momentul prelevării probelor biologice, tocmai în considerarea efectelor specifice ale substanțelor psihoactive și a intervalelor diferite de timp în care acestea pot fi detectate în probele biologice prelevate de la consumator. De asemenea, aceste intervale de timp diferă de cele în care substanța psihoactivă influențează în mod concret comportamentul consumatorului, astfel încât este imposibilă detalierea în textul de incriminare a tuturor posibilelor situații practice.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale, întrucât conțin suficiente repere pentru a fi considerate clare și previzibile în definirea faptei și a pedepsei. Astfel, caracterul general al normei de incriminare are semnificația unei aplicări generale, conform principiului „*unde legea nu distinge, nici noi nu putem distinge*” („*ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*”). Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 138 din 14 martie 2017.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Cu aceeași pedeapsă se sancționează și persoana, aflată sub influența unor substanțe psihoactive, care conduce un vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere*”.

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, instanța de judecată, autoare a excepției, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul respectării legilor, ale art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică și ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportat la prevederile art. 2 referitor la dreptul la viață și ale art. 7 privind legalitatea incriminării și a pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12) din Constituție, precum și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 138 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 10 iulie 2017, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

16. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a constatat că infracțiunea prevăzută în art. 336 din Codul penal — având denumirea marginală „*Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe*” — constă în acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge [alin. (1)] sau care se află sub influența unor substanțe psihoactive [alin. (2)]. Această infracțiune nu are corespondent în Codul penal din 1969, fiind preluată din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice (republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006), unde era prevăzută, în art. 87, într-o redactare asemănătoare, fără a avea însă o denumire marginală. Dispozițiile art. 87 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, aveau următorul cuprins: „(1) *Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani. (2) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se sancționează și persoana care conduce un autovehicul sau un tramvai și care se află sub influența unor substanțe ori produse stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora*”.

17. În timp ce Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, avea în vedere — în norma de incriminare cuprinsă în art. 87 alin. (2) — persoana „care se află sub influența unor substanțe ori produse stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora”, potrivit dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul penal, criticate în cauza de față, subiectul activ al infracțiunii este persoana care se află „sub influența unor substanțe psihoactive”. Referitor la aceste aspecte terminologice, dar cu implicații în materia dreptului procesual penal, prin Decizia nr. 553 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*trafic de stupefiante*” din cuprinsul dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală este neconstituțională. Prin prevederile art. II

pct. 49 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din data de 23 mai 2016, dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală au fost modificate, iar sintagma „*o infracțiune de trafic de stupefiante*” a fost înlocuită cu sintagma „*o infracțiune de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive*”.

18. Curtea a reținut că diferența de terminologie față de reglementarea cuprinsă în art. 87 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată — constând în utilizarea sintagmei „*substanțe psihoactive*” — se justifică prin necesitatea folosirii unor termeni adecvați pentru delimitarea sferei de aplicare a normei de incriminare prevăzute de art. 336 alin. (2) din Codul penal, în concordanță cu legislația specială în materie de droguri, precursori și de alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive.

19. Astfel, potrivit art. 1 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 26 februarie 2014, acest act normativ stabilește cadrul legal aplicabil preparatelor, substanțelor, plantelor, ciupercilor sau combinațiilor acestora, susceptibile să aibă efecte psihoactive, asemănătoare celor determinate de substanțele sau preparatele stupefiante ori psihotrope, plantele sau substanțele aflate sub control național, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare. Printre actele normative la care se face trimitere se regăsește și Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.095 din 5 decembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care definește, la art. 2 lit. c), d) și d¹), substanțele psihotrope ca fiind substanțele înscrise în anexele la Convenția asupra substanțelor psihotrope din 1971, substanțele stupefiante ca desemnând substanțele înscrise în anexele la Convenția unică din 1961 a Națiunilor Unite asupra substanțelor stupefiante, modificată prin Protocolul din 1972, respectiv plantele și substanțele aflate sub control național ca fiind plantele și substanțele cu proprietăți psihoactive, introduse în anexele la Legea nr. 339/2005 prin procedura națională prevăzută la art. 8 alin. (3) din acest act normativ. De asemenea, Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, definește, la art. 1 lit. b), drogurile ca fiind plantele și substanțele stupefiante ori psihotrope sau amestecurile care conțin asemenea plante și substanțe, înscrise în tabelele nr. I—III din aceeași lege, și prevede la lit. c) și lit. d) ale aceluiași art. 1 că droguri de mare risc sunt cele înscrise în tabelele nr. I și II, iar drogurile de risc sunt cele înscrise în tabelul nr. III.

20. În jurisprudența sa referitoare la dispozițiile Legii nr. 194/2011, Curtea a reținut că, motivat de necesitatea instituirii unor măsuri de prevenire, control și combatere a consumului de substanțe susceptibile de a avea efecte psihoactive, legiuitorul a înțeles să interzică orice operațiune cu astfel de produse până la obținerea autorizării de la Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (A.N.S.V.S.A.). Potrivit art. 9 din lege, dacă, în urma evaluării, se constată că produsul pentru care se solicită autorizarea este

substituit, A.N.S.V.S.A. va comunica solicitantului refuzul de eliberare a autorizației și va notifica Ministerului Sănătății efectuarea demersurilor necesare pentru înscrierea substitutului în unul dintre tabelele din anexa la Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, la Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, A.N.S.V.S.A. ține și actualizează un registru special în care se înscriu operațiunile și produsele pentru care se emite autorizație, precum și operatorii autorizați, datele din registru făcându-se publice prin afișare pe pagina de internet a instituției. Curtea a constatat că, din interpretarea sistematică a dispozițiilor Legii nr. 194/2011, rezultă că aceasta întrunește exigențele de claritate și previzibilitate, întrucât conținutul său este clar, inteligibil și lipsit de generalizări excesive. Astfel, Curtea a reținut faptul că legea criticată stabilește în art. 3 alin. (3) și (4) că la aprecierea rezonabilă a caracterului de produs susceptibil de a avea efecte psihoactive se pot lua în considerare, fără a se limita la acestea, lipsa ori insuficiența elementelor pentru determinarea regimului juridic al produsului, caracteristicile produsului, în principal compoziția, sau lipsa indicării acestora, consumul, ca destinație previzibilă a produsului, și prezentarea produsului, etichetarea sa, orice avertizări sau instrucțiuni pentru utilizarea lui, precum și orice altă indicație ori informație referitoare la acestea sau chiar lipsa lor (Decizia nr. 134 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 17 aprilie 2013, Decizia nr. 78 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 14 aprilie 2014, și Decizia nr. 588 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 8 decembrie 2015, paragraful 19).

21. Revenind la dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal, prin Decizia nr. 138 din 14 martie 2017, citată anterior, Curtea a constatat că incriminarea faptei de conducere a unui vehicul sub influența substanțelor psihoactive este determinată de efectul nociv al substanțelor respective, ținând cont de faptul că, așa cum se arată în doctrină, acestea produc tulburări în atitudinea și comportamentul conducătorului auto, generând, implicit, o diminuare a capacității de a manevra vehiculul pe drumurile publice în condiții de siguranță pentru toți participanții la trafic. În acest sens, art. 2 lit. e) din Legea nr. 194/2011, republicată, stabilește că prin „efecte psihoactive” se înțelege unul dintre următoarele efecte pe care le poate avea un produs, atunci când este consumat de către o persoană: stimularea sau inhibarea sistemului nervos central al persoanei, având ca rezultat modificări ale funcțiilor și proceselor psihice și ale comportamentului ori crearea unei stări de dependență, fizică sau psihică. Or, având în vedere natura relațiilor sociale ocrotite, obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal este reprezentat de relațiile sociale referitoare la protecția siguranței circulației pe drumurile publice, relații sociale a căror existență normală este condiționată de interzicerea conducerii vehiculelor sub influența substanțelor psihoactive.

22. Așadar, situația premisă a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența substanțelor psihoactive constă în preexistența unor stări, situații, condiții în care se află subiectul activ și în existența unor norme juridice care reglementează poziția psihică și fizică a unei persoane care conduce un vehicul pe drumurile publice. Elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (2) din Codul penal îl reprezintă acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii

permisului de conducere de către o persoană care se află sub influența unor substanțe psihoactive. Urmarea imediată în cazul acestei infracțiuni constă în crearea unei stări de pericol pentru relațiile sociale privind siguranța circulației pe drumurile publice, relații ocrotite prin norma de incriminare, iar legătura de cauzalitate între acțiunea incriminată de lege și urmarea imediată nu mai trebuie dovedită, întrucât rezultă din materialitatea faptei (*ex re*). Forma de vinovăție cu care acționează subiectul activ în cazul infracțiunii examinate este intenția, cu ambele forme ale acesteia.

23. Curtea a reținut că, pentru constatarea consumului de substanțe psihoactive — drept cerință esențială specifică acestei infracțiuni —, este necesară analiza de laborator, care trebuie să stabilească existența acestor substanțe în corpul conducătorului vehiculului. Cu privire la intervalul de timp în care trebuie efectuată recoltarea probelor biologice, Codul de procedură penală stabilește, în art. 190 alin. (8), că: „*În cazul conducerii unui vehicul de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, recoltarea de probe biologice se efectuează din dispoziția organelor de constatare și cu consimțământul celui supus examinării de către un medic, asistent medical sau de o persoană cu pregătire medicală de specialitate, în cel mai scurt timp, într-o instituție medicală, în condițiile stabilite de legile speciale.*”

24. Curtea a constatat că, având în vedere sfera largă a produselor susceptibile de a avea efecte psihoactive, așa cum reiese aceasta din legislația specială mai sus menționată, în mod obiectiv, legiuitorul nu poate prevedea un nivel minim al concentrației de substanțe psihoactive ca și cerință esențială cu privire la elementul material al laturii obiective în cazul infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența substanțelor psihoactive, infracțiune reglementată de art. 336 alin. (2) din Codul penal. Așa fiind, legiuitorul a înțeles să incrimineze fapta în orice situație de conducere a unui vehicul ulterior consumului unor substanțe psihoactive, prin *consum* înțelegându-se introducerea în organismul uman a unui produs, indiferent dacă acesta a fost dizolvat, impregnat, dispersat sau diluat, în una dintre următoarele modalități: pe cale orală ori injectabilă, inhalare, fumat sau aplicarea externă pe corpul unei persoane, în orice alt mod, în așa fel încât produsul să ajungă în corpul unei persoane [art. 2 lit. f) din Legea nr. 194/2011, republicată]. Este indiferent faptul că starea conducătorului vehiculului care se află sub influența unor substanțe psihoactive este urmarea unui abuz — ceea ce presupune consumul plantelor, substanțelor și preparatelor ce conțin substanțe susceptibile de a avea efecte psihoactive în afara unei prescripții medicale — sau este urmarea uzului medical, care semnifică utilizarea pe bază de prescripție medicală, licită, a medicamentelor aflate sub controlul legislației naționale, întrucât destinatarul textului de lege criticat desfășoară o activitate cu risc permis, scop în care sunt supuși unor forme de școlarizare, așa încât este vorba de persoane avizate și diligente, care, pe durata deținerii permisului de conducere, au obligația de a rămâne la curent cu normele legale în materie (Decizia nr. 154 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 16 iunie 2016, paragraful 18).

25. Față de cele arătate mai sus, Curtea a constatat că dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal nu încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12) și nici prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu au o formulare neclară, ambiguă sau imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de pregătire juridică, ci, dimpotrivă, îndeplinesc cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii.

26. În acest sens este de menționat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ce consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) — pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care anterior nu constituiau infracțiuni —, instituie și cerința potrivit căreia legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul noimei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, Curtea de la Strasbourg a reținut că noțiunea de „drept” folosită la art. 7 corespunde celei de „lege” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91].

27. Curtea de la Strasbourg a reținut că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în

circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (*Cantoni*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 1.717/1.748/2014 (3.909/2016) al Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 336 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind reorganizarea Ministerului Economiei în scopul exercitării drepturilor și îndeplinirii obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea unor acte normative

Având în vedere actualul context economic cu referire la identificarea unor soluții imediate de redresare a operatorilor economici cu capital de stat și de manifestare a statului față de aceștia ca investitor privat prudent, precum și contextul juridic caracterizat prin obligativitatea respectării unor reglementări care impun adoptarea unor măsuri rapide pentru asigurarea respectării întocmai și la termen a prevederilor angajamentelor statului român referitoare la punerea de acord a legislației naționale în domeniul administrării și privatizării operatorilor economici cu legislația europeană în domeniul concurenței și al ajutorului de stat, precum și rolul Ministerului Economiei în această materie,

luând în considerare prevederile Programului de guvernare 2018—2020, prevăzut în Hotărârea Parlamentului României nr. 1/2018 pentru acordarea încrederii Guvernului, în ceea ce privește eficientizarea și rentabilizarea operatorilor economici cu capital de stat, precum și cu referire la luarea unor măsuri imediate în vederea repornirii unor sectoare de activitate industrială,

ținând cont de faptul că actuala organizare instituțională presupune o birocratizare excesivă, inclusiv prin parcurgerea unor proceduri administrative suplimentare și o abordare neunitară la nivelul Ministerului Economiei și Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, ceea ce nu permite întreprinderea de acțiuni cu încadrarea în termenele impuse, fapt dublat de lipsa de personal în cadrul Ministerului Economiei care să asigure îndeplinirea imediată de către acesta a unor competențe proprii,

luând în considerare faptul că până la data prezentei ordonanțe de urgență s-au înregistrat deficiențe importante, cu consecințe inclusiv economice în ceea ce privește inițierea și luarea de măsuri adecvate în domeniul activității operatorilor economici, în special a celor din industria de apărare, ținând cont de necesitatea urgentă a restructurării și reorganizării acestora în actualul context regional geopolitic, care impune întărirea capacității de apărare a României prin luarea unor măsuri imediate de redresare economico-financiară a operatorilor economici de interes strategic,

luând în considerare deficiențele înregistrate până la data prezentei ordonanțe de urgență în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor și competențelor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările și completările ulterioare, la întreprinderile publice, precum și obligativitatea înființării în cadrul Ministerului Economiei a unei structuri de guvernanta corporativă, fapt care nu este posibil în condițiile în care Departamentul pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului exercită în numele ministerului activitățile specifice,

având în vedere deficiențele sus- indicate în exercitarea de către Departamentul pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului a unor prerogative de putere publică, precum și obligativitatea transformării funcțiilor contractuale în funcții publice, în condițiile legii,

ținând cont de imperativul consolidării cadrului legal și îmbunătățirii activității Ministerului Economiei în legătura cu îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor referitoare la calitatea de autoritate publică tutelată și instituție publică implicată în domeniul privatizării, la exercitarea de către acesta a calității de acționar a statului la societățile naționale, companiile naționale și la celelalte societăți din portofoliu, precum și cele referitoare la monitorizarea postprivatizare a îndeplinirii clauzelor din contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni încheiate în cadrul proceselor de privatizare, pentru societățile naționale, companiile naționale și celelalte societăți din domeniul de referință,

luând în considerare necesitatea stabilirii măsurilor care să permită desfășurarea, în cel mai scurt timp, în noul cadru organizatoric a activității ministerului, în considerarea faptului că statul trebuie să acționeze în interes public, spre beneficiul tuturor cetățenilor săi, prezența sa ca acționar având o motivație mai largă decât cea a unui investitor privat, pornind de la nevoile de natură economică și socială pe care statul trebuie să le acopere, sens în care se impune constituirea unor structuri, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, în structura instituției publice implicate, în conexiune cu structurile de specialitate, stabilite conform domeniilor de competență, de natură a servi intereselor legitime ale acesteia,

întrucât neadoptarea măsurilor propuse poate conduce la afectarea interesului general al statului, cu efecte negative în plan economic, în ceea ce privește, în special, agravarea situației operatorilor economici cu consecința apariției unor situații de insolvență și afectarea statului prin neîncasarea veniturilor, lezarea unor sectoare de activitate, inclusiv cu consecințe în plan social,

în considerarea obligativității adoptării imediate de măsuri pentru reorganizarea activității de administrare a participațiilor prin integrarea acesteia în cadrul instituției publice implicate, în scopul eficientizării activității economice a operatorilor economici, precum și al sporirii atractivității pentru privatizare a unor noi societăți, care să funcționeze pe structuri viabile și pe principii economice competitive, fapt de natură a duce la creșterea încasărilor la bugetul statului, atât din privatizare, cât și din taxele și impozitele încasate,

întrucât neluarea măsurilor organizatorice imediate conduce la afectarea gravă a intereselor statului român, prin adâncirea deficiențelor semnalate și imposibilitatea luării măsurilor de către Ministerul Economiei, având în vedere situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, determinată, suplimentar față de aspectele anterior învederate, de omisiunile legislative care fac imposibilă manifestarea statului ca investitor privat prudent în economie,

reținându-se că, în cazul neadoptării măsurilor propuse, nu se pot asigura punerea în aplicare a Programului de guvernare și îndeplinirea rolului Ministerului Economiei de instituție publică implicată în privatizare,

deoarece aspectele sus-menționate vizează interesul public și constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Prezenta ordonanță de urgență reglementează:

a) măsuri privind reorganizarea Ministerului Economiei ca urmare a fuziunii prin absorbție a Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului;

b) măsuri de modificare a unor acte normative.

Art. 2. — Ministerul Economiei se reorganizează ca urmare a fuziunii prin absorbție a Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, care își încetează existența.

Art. 3. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Economiei preia atribuțiile Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, și anume:

a) atribuțiile de instituție publică implicată în domeniul privatizării pentru societățile naționale, companiile naționale și celelalte societăți aflate sub autoritatea sa;

b) atribuțiile privind exercitarea calității de acționar al statului la entitățile prevăzute la lit. a), precum și cele referitoare la monitorizarea postprivatizare a îndeplinirii clauzelor din contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni încheiate în cadrul proceselor de privatizare a acestor entități;

c) orice alte atribuții îndeplinite prin Departamentul pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, corespunzătoare activităților preluate, stabilite potrivit actelor normative în vigoare.

(2) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului român la operatorii economici din domeniile economie, politici industriale, competitivitate, industria de apărare, resurse minerale neenergetice și dezvoltare durabilă, transportul energiei electrice și gazelor naturale, aflați sub autoritatea Ministerului Economiei, se realizează de către acesta.

(3) Se autorizează Ministerul Economiei să mandateze reprezentanții săi în adunările generale ale acționarilor la societățile din domeniile de competență prevăzute la alin (2), pentru aprobarea modificării actelor constitutive ale acestor societăți, în conformitate cu prevederile prezentei ordonanțe de urgență, și pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege.

(4) Începând cu data exercitării drepturilor și îndeplinirii obligațiilor decurgând din calitatea de acționar a statului la societățile prevăzute la alin. (1) și (2), procedurile privind selecția administratorilor, de privatizare, restructurare, lichidare ori alte proceduri, aflate în derulare, se preiau cu menținerea valabilității

actelor și procedurilor îndeplinite până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și se continuă de către Ministerul Economiei, care se subrogă în toate drepturile și obligațiile Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

(5) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, în litigiile aflate pe rolul instanțelor judecătorești sau arbitrale în care statul este chemat în judecată în calitate de acționar la operatorii economici prevăzuți la alin.(2), interesele statului vor fi reprezentate, în condițiile legii, de către Ministerul Economiei.

Art. 4. — (1) Ministerul Economiei preia patrimoniul Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, evidențiat în situația financiară întocmită potrivit art. 28 alin. (11) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și arhiva deținută de Departamentul pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, pe baza unui protocol de predare-preluare, încheiat în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 7.

(2) Ministerul Economiei preia prevederile bugetare și execuția bugetară pe anul 2019 a Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului existentă la data încheierii protocolului de predare-preluare întocmit potrivit alin. (1).

(3) Până la semnarea protocolului de predare-preluare, finanțarea cheltuielilor de personal și altor cheltuieli urgente se asigură din bugetul Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

(4) Pentru anul curent, bugetul aferent activității de privatizare se constituie prin preluarea bugetului de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare al Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și altor sume constituite conform legii.

(5) În bugetul de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare al Ministerului Economiei pentru anul în curs, cheltuielile de administrare și privatizare vor fi estimate cel puțin la nivelul maxim aprobat în bugetul de venituri și cheltuieli pe anul precedent al Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

(6) Disponibilitățile rezultate din gestionarea bugetului aferent activității de privatizare, precum și alte sume aflate în conturile Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, inclusiv garanții de participare, garanții de bună execuție, garanții pentru plata prețului acțiunilor aferente

activității de privatizare, se transferă în conturile Ministerului Economiei în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 7, pe baza unui protocol de predare-preluare.

(7) Ministerul Economiei preia toate drepturile și își asumă toate obligațiile corespunzătoare patrimoniului preluat de la Departamentul pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și se subrogă în toate drepturile și obligațiile ce decurg din raporturile juridice ale instituției cu terții.

(8) În termen de maximum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Economiei preia 30 de posturi vacante și fondurile aferente finanțării acestora de la Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor.

Art. 5. — (1) Posturile și personalul Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se preiau la Ministerul Economiei, cu păstrarea drepturilor salariale și respectarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Încadrarea personalului preluat de la Departamentul pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului se face în termenele și cu respectarea procedurii și regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de personal, în termen de maximum 30 de zile de la data preluării.

Art. 6. — (1) Asigurarea finanțării cheltuielilor legate de activitatea de privatizare se realizează prin bugetul de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare al Ministerului Economiei, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii.

(2) Prevederile art. 51 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

(3) Din bugetul aferent activității de privatizare al Ministerului Economiei se asigură finanțarea cheltuielilor legate de:

a) plata serviciilor consultanților de specialitate în vederea elaborării de strategii de dezvoltare pe termen mediu și lung, precum și soluții de reformă referitoare la evoluția domeniilor de activitate proprii;

b) elaborarea de strategii, studii și sinteze referitoare la evoluția și la ajustarea structurală a industriei;

c) aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — În termen de maximum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Economiei propune spre adoptare Guvernului proiectul de hotărâre privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 8. — La data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 7, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2014 privind înființarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, stabilirea unor măsuri de eficientizare a activității de privatizare pentru dezvoltarea în condiții de profitabilitate a activității operatorilor economici cu capital de stat, pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 5 mai 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 123/2015, se modifică după cum urmează:

1. Titlul va avea următorul cuprins:

**„ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
privind stabilirea unor măsuri de eficientizare
a activității de privatizare pentru dezvoltarea în condiții
de profitabilitate a activității operatorilor economici
cu capital de stat, pentru exercitarea drepturilor
și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea
de acționar a statului la anumiți operatori economici,
precum și pentru modificarea și completarea
unor acte normative”**

2. Articolele 1—8 și 10 se abrogă.

Art. 9. — La data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 7, în cuprinsul actelor normative în vigoare, denumirea „Departamentul pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului” se înlocuiește cu denumirea „Ministerul Economiei”.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul economiei,
Niculae Bădălău
p. Președintele Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor,
Emil Niță
Ministrul muncii și justiției sociale,
Elena Solomonesc,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind suspendarea, la cerere, a raportului de serviciu
al doamnei Elena Petrașcu, inspector guvernamental
în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

Având în vedere Cererea doamnei Elena Petrașcu, înregistrată la Secretariatul General a Guvernului cu nr. 20/8.478/T.G. din 20.05.2019,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 95 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Raportul de serviciu al doamnei Elena Petrașcu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, se suspendă, la cerere, în perioada 24 mai 2019—24 mai 2023.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DÂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 22 mai 2019.

Nr. 94.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detașare, de către domnul Marcel-Dumitru Miclău
a funcției publice temporar vacante din categoria înalților
funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale
pentru Ocuparea Forței de Muncă**

Având în vedere Cererea privind reluarea activității ca efect al încetării motivului suspendării de drept, formulată de doamna Iulia Cârcei, secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/3.036 din 15 mai 2019 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/8.375/T.G. din 16 mai 2019, suspendată prin Decizia prim-ministrului nr. 295/2018 privind constatarea suspendării de drept a raportului de serviciu al doamnei Iulia Cârcei, secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 23 noiembrie 2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 1 iunie 2019 încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Marcel-Dumitru Miclău a funcției publice temporar vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DÂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 22 mai 2019.

Nr. 95.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind reluarea activității doamnei Iulia Cârcei
în funcția publică din categoria înalților funcționari publici
de secretar general în cadrul Agenției Naționale
pentru Ocuparea Forței de Muncă**

Având în vedere Cererea privind reluarea activității ca efect al încetării motivului suspendării de drept, formulată de doamna Iulia Cârcei, secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/3.036 din 15 mai 2019 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/8.375/T.G din 16 mai 2019, suspendată prin Decizia prim-ministrului nr. 295/2018 privind constatarea suspendării de drept a raportului de serviciu al doamnei Iulia Cârcei, secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994, din 23 noiembrie 2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 96 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 1 iunie 2019, doamna Iulia Cârcei își reia activitatea în funcția publică din categoria înalților funcționari publici de secretar general în cadrul Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 22 mai 2019.
Nr. 96.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN**privind completarea Procedurii și modalității de alocare a sumelor, precum și raportarea
de către beneficiari a stadiului de execuție a lucrărilor pentru lucrările de înregistrare sistematică
inițiate de unitățile administrativ-teritoriale, aprobată prin Ordinul directorului general
al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 819/2016**

Având în vedere dispozițiile art. 9 alin. (34⁶) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. I. — La punctul 7 al articolului 5 din Procedura și modalitatea de alocare a sumelor, precum și raportarea de către beneficiari a stadiului de execuție a lucrărilor pentru lucrările de înregistrare sistematică inițiate de unitățile administrativ-teritoriale, aprobată prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 819/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 1 august 2016, cu modificările și completările ulterioare, după

alineatul (22) se introduce un nou alineat, alineatul (23), cu următorul cuprins:

„(23) În cazul contractelor de finanțare încheiate în anul 2018, termenul de valabilitate de 31.10.2019 se poate prelungi până la data de 2.03.2020.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

București, 8 mai 2019.
Nr. 1.710.

ACTE ALE PARTIDELOR POLITICE**CUANTUMUL TOTAL**

**al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2018,
conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice
și a campaniilor electorale — M10**

Situația cuantumului total al cotizațiilor primite în anul 2018

Denumirea partidului politic: M10

Sediul partidului politic: str. Potaissa nr. 10, Cluj-Napoca, județul Cluj, România

Organizația/ filiala județeană	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna ianuarie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna februarie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna martie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna aprilie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna mai	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna iunie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna iulie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna august	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna septembrie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna octombrie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna noiembrie	Cuquantumul total al cotizațiilor primite în luna decembrie
M10 Filiala Sediul Central	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	150	1.300

Cuquantumul total	1.450
Numele și prenumele reprezentantului legal	Mîrza Adela
Semnătura	
Data întocmirii	30.04.2019

Suma totală a donațiilor confidențiale primite în anul 2018

Denumirea partidului politic: M10

Sediul partidului politic: str. Potaissa nr. 10, Cluj-Napoca, județul Cluj, România

Organizația/ filiala județeană	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna ianuarie	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna februarie	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna martie	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna aprilie	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna mai	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna iunie	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna iulie	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna august	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna septembrie	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna octombrie	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna noiembrie	Cuquantumul total al donațiilor primite în luna decembrie
M10 Filiala Sediul Central	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	120

Cuquantumul total	120
Numele și prenumele reprezentantului legal	Mîrza Adela
Semnătura	
Data întocmirii	30.04.2019

★

RECTIFICĂRI

La Ordinul ministrului afacerilor externe nr. 730/2019 privind numerotarea secțiilor de votare din străinătate pentru alegerea membrilor din România în Parlamentul European din anul 2019, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2019, în anexa „Numerotarea secțiilor de votare din străinătate la alegerile pentru membrii din România în Parlamentul European din 26 mai 2019” se fac următoarele rectificări:

— la secția nr. 43, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... *Dippe* ...” se va citi: „... *Dieppe* ...”;

— la secția nr. 52, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „*Jangmunro* ...” se va citi: „*Jangmun-ro* ...”;

— la secția nr. 61, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „*Mlinarska 43* ...” se va citi: „*Mlinarska Cesta 43* ...”;

— la secția nr. 73, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... *8602 Wezikon*” se va citi: „... *8620 Wetzikon*”;

- la secția nr. 115, în cuprinsul coloanei „Localitatea”, în loc de: „Berlin 1” se va citi: „Berlin 1”;
- la secția nr. 115, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „Dorotheenstrasse ...” se va citi: „Dorotheenstrasse ...”;
- la secția nr. 116, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „Dorotheenstrasse ...” se va citi: „Dorotheenstrasse ...”;
- la secția nr. 164, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „Località San Graziano, viale Papa Giovanni XXIII, 8” se va citi: „Località San Graziano, 8”;
- la secția nr. 184, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... Gaspere ...” se va citi: „... Gaspare ...”;
- la secția nr. 208, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... Cardinal ...” se va citi: „... Cardinale ...”;
- la secția nr. 216, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... Casa Regis nr. 50, etaj 5 ...” se va citi: „... Casaregis nr. 50, etaj 4 ...”;
- la secția nr. 219, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... Chanouz ...” se va citi: „... Chanoux ...”;
- la secția nr. 221, în cuprinsul coloanei „Tip locație sediu secție de votare (MD, OC, ICR, altele)”, în loc de: „Secție consulară” se va citi: „Birou consular”;
- la secția nr. 272, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... 2158 ...” se va citi: „... 0258 ...”;
- la secția nr. 274, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „Eidet Kulturhall, Vatneeidet, 6265 Vatne” se va citi: „Eidet Kulturhall — Bygdestova hall, Vatnevegen 39, 6265 Vatne”;
- la secția nr. 275, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „UiA campus Kristiansand, 25f Universitetsveien, 2630 Kristiansand” se va citi: „UiA Campus Kristiansand, Global Lounge, 25f Universitetsveien, 4630 Kristiansand”;
- la secția nr. 277, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „Castheuvel ...” se va citi: „Catsheuvel ...”;
- la secția nr. 278, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „Castheuvel ...” se va citi: „Catsheuvel ...”;
- la secția nr. 307, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „Umbrella Fair, Racecourse Pavilion ...” se va citi: „Umbrella Fair Pavilion, The Racecourse ...”;
- la secția nr. 397, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... 9584” se va citi: „... 95841”;
- la secția nr. 404, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „1011 ...” se va citi: „1101 ...”;
- la secția nr. 406, în cuprinsul coloanei „Localitatea”, în loc de: „Huston ...” se va citi: „Houston ...”;
- la secția nr. 412, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... Loby ...” se va citi: „... Lobby ...”;
- la secția nr. 421, în cuprinsul coloanei „Adresa sediului secției de votare”, în loc de: „... 29421 ...” se va citi: „... 294 35 ...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

